

ARTE EN LA CASA BARDÍN ART A LA CASA BARDÍN

Exposición / Exposició de **José Antonio Hinojos: Landscapes from nowhere**
Comisario / Comissari: **Iván Albalate.**

Del 11 de junio al 24 de septiembre de 2019.
De l'11 de juny al 24 de setembre de 2019.

Casa Bardín, c/ San Fernando 44 de Alicante.

11 de junio: Inauguración a las 19,30 h.

19 de julio: A partir de las 20:00 h.

Noche en Blanco. Encuentro y visita comentada a la exposición
con el artista y comisario.

11 de juny: Inauguració a les 19,30 h.

19 de juliol: A partir de les 20:00 h.

Nit en Blanc. Trobada i visita comentada a l'exposició
amb l'artista i comissari.

JOSÉ ANTONIO HINOJOS

LANDSCAPES FROM NOWHERE

**INSTITUTO
ALICANTINO
DE CULTURA**
Juan Gil-Albert

www.iacjuangilalbert.com

 facebook.com/iacjuangilalbert

 @gilalbertIAC

PROJECT STATEMENT

Transitando el polisémico término de paisaje, el proyecto artístico *Landscapes from nowhere* propone una exploración visual de tal concepto, reflexionando sobre el punto de vista espacio-temporal desde donde suele ser concebido para ser definido como tal.

Los modelos, sistemas y convenciones de observación, registro y representación escópica del territorio en la tradición europea, han ido evolucionando a lo largo de los últimos siete siglos, tanto dentro del género del paisaje pictórico, como a través del uso de la ortofotografía y las nuevas tecnologías de captación satelital y aérea, las cuales permiten abordar el territorio desde una visión supuestamente más objetiva y neutral.

Ese necesario posicionamiento desde donde contemplamos el espacio, posibilita dos líneas creativas con las cuales definir al paisaje en relación a la distancia entre nosotros como observadores activos y la superficie terrestre. En una prevalece la mirada horizontal, biológica, panorámica, estereoscópica, más cercana a lo humano y anclada en las convenciones de la pintura de paisaje. La otra, es una mirada vertical, cenital, cartográfica, sobrehumana en lo distante y dependiente de medios óptico-fotográficos y digitales para su captación.

Se plantea así el no lugar físico, ontológico, entendido como metáfora del actual estado de desubicación, de tránsito y deriva hacia la disolución en lo global, un no lugar transformado en nuevo espacio como objeto artístico, no dependiente de la experiencia directa con el territorio físico. Superposición y puzzle de imágenes de paisajes preexistentes en el escenario virtual, donde el ser humano ha dejado de ser el protagonista, perdiendo la identificación con las formas reconocibles, a causa del deliberado desorden u omisión de información en lo relativo al posicionamiento espacio-temporal y a su comprensión posicional e iconográfica.

Los nuevos paisajes creados son resignificados, adquiriendo nuevas configuraciones que invitan a la reflexión sobre la propia idea de paisaje, sus límites espaciales u ortodoxias y nuestro papel como cohabitantes de dicha realidad.

PROJECT STATEMENT

Si transitem pel terme, tan polisèmic, de paisatge, el projecte artístic *Landscapes from nowhere* proposa una exploració visual d'aquest concepte, tot reflexionant sobre el punt de vista espaciotemporal des d'on sol ser concebut per ser-hi definit com a tal.

Els models, sistemes i convencions d'observació, registre i representació visual del territori en la tradició europea, han evolucionat al llarg dels darrers set segles, tant dins del gènere del paisatge pictòric, com a través de l'ús de l'ortofotografia i les noves tecnologies de captació satel·litari i aèria, les quals permeten abordar el territori des d'una visió, suposadament, més objectiva i neutral.

Aquest posicionament necessari des d'on contemplen l'espai, hi possibilita dues línies creatives amb les quals defineix al paisatge en relació a la distància entre nosaltres com a observadors actius i la superfície terrestre. En una preval la mirada horitzontal, biològica, panoràmica, estereoscòpica, més propera a l'ésser humà i ancorada en les convencions de la pintura de paisatge. L'altra, és una mirada vertical, zenital, cartogràfica, sobrehumana en la distància i tot dependent de mitjans opticofotogràfics i digitals per a la seua captació.

Es planteja, així, el no-lloc físic, ontològic, entés com a metàfora de l'estat actual de manca d'ubicació, de trànsit i deriva cap a la dissolució en la globalitat, un no-lloc transformat en nou espai com a objecte artístic, no dependent de l'experiència directa amb el territori físic. Superposició i trencaclosques d'imatges de paisatges preexistents en l'escenari virtual, on l'ésser humà ha deixat de ser-hi el protagonista, i perd la identificació amb les formes recognoscibles, a causa del desordre deliberat o omissió d'informació quant al posicionament espaciotemporal i a la seua comprensió posicional i iconogràfica.

Els paisatges creats nous són resignificats i assoleixen configuracions noves que conviden a la reflexió sobre la mateixa idea de paisatge, els seus límits espacials o ortodòxies i el nostre paper com a cohabitants d'aquesta realitat.